

O umění, umělcích a hladové Pavlině

Roman s veselým koncem.

Napsal Karel Lager.

Na zemi ve stínu stromů obědvala Esmeralda s Tondou Hanybalou, ti dva se smáli veselé a božstavně. Tondova výborná chuť, jestli za dva, za sebe a za Hanybalu a nevěděla, že přes jeho hlavu Esmeralda šokativně dívá se na otec principála, na starého Abrahama a na jeho syna.

"Tě se těším!" vychlouhal se nantahuje obě ruce a s potěšením prohlíží svoje přestě. "Vidíš, Esmeraldo, mouřeniina otěpoldne zabiju!"

"To nesmíš, Hanybale!" směla se.

"Tak nezabiju! ale o zem jipraštnu, až mu žebra zchřostí. Židovský voly strhám."

"To nesmíš, nasele byehom je zaplatit!"

"Včelavika, starostu, přehodnu přes chlapu —"

"To nesmíš!"

"A nač bych byl Hanybalem? uvidíš všechno rozbiju!"

"A co potom?" zeptala se na jednom.

Teď si teprve všiml, že se nedívá Esmeralda na, ale někam přes jeho hlavu. "Co potom?" opakoval zamýšleně — ale hned se rozhodl:

"Pak si tě vezmu za ženu!"

"To nesmíš, Hanybale!"

"A proč?"

Zvázněla, zamračila se. "Proto —! Vezmu si Hanybalu, slibila jsem mu."

Vyvalil oči. "Tak?" Čhtěl se hněvati, ale byl dobrák, Tonda Holoubek.

"Tedy si ho vezmi!" řekl, jako když uděluje milost. A snad ne? kdyby čhtěl, Hanybalu zamůckne takhle — jedním prstem!

Esmeralda se usmála, ale ne na Tonda. Ohlédl se. Pan Oskar pod slunečником poslal jí hubičky dvěma dlouhými prsty ve žluté rukavici.

"Mám mu tam hodit stoliberku na slunečník?" zeptal se Tonda a sahá po starém zrezavěm závaží. Byl přesvědčen, že opovázlivce není jiného nezalouží.

"To nesmíš!" odpovídala Esmeralda a tentokrát veselý úsměv patřil už docela Tondovi.

"Proč?"

"Proto — jednáji tam o mně, tmaň to!" zaseptala důvěrně.

"Tak!" úzasem otevřel ústa, ale vysvětlení záhadu se nedočkal. Esmeralda nechal oběd, utekla, zmizela pod plachtou ve voze.

Principál klel. Seděl tam se starým Abrahamem na lavici právě v plném žáru poledního slunce. Abraham patrně si liboval, hrál se spokojeně jako salamandr na slunečniku, ale principálovi vysvěhalo v hrdle.

"Pusťte mne! Myslíte, že se tu zalcknu žizní?" chraptivě zabučel.

Abraham s úsměvem podával mu ruku: "Tedy ujednáno!"

Čhtěl ještě něco namítat, ale žizně byla příliš veliká. "Čort vás vezmi! dělejte, co chcete!" a už po hospodě žádostivě se ohlížel.

"Tedy — kupujeme to od vás, jak stojí a leží — hej! pane principále!"

Principál už neposlouchal, přeběhl náves a zapadl v hospodě, jenom se za ním zaprášilo.

Pan Oskar naklonil se k oteví, povídal si něco a byli, jak se zdálo, spokojeni. Nežli se vzdálili, mladý pán obešel vozy a nazvedl plachtu, za kterou tušil Esmeraldu. V tom kus rezavého železa sletělo odněkud, dopadlo vedle něho na zem, až to zadunělo.

"Fi! jak jsem se lekl!" povídal Hanybal, "myslil jsem, že vám železo prorazí hlavu — a škoda slunečnicku! odpusťte, mladý pane, já se tady trochu evím!" a zase nějaké staré závaží vyletělo do výšky. Pan Oskar rychle stáhl slunečník a rozběhl se za otcem Abrahamem. Tonda se podíval po Hanybalovi. (Ještě se tam mazal s maminkou?) "Hlupák! neví, že mu hlídám nevěstu!" zabučel.

Když se principál vrátil z hospody, byl zarudlý, zuby skřípal, očima blyskal, což v něm vřelo.

"Až bude večer po představení —" mimochodem prohlásil k Tondovi, "zvedneme plachty! rozumíš?"

"Zvedneme plachty!" užasele opáčil Hanybal.

"Ano, zvedneme plachty. Je

kratkých sokýchách letala vzduchem jako zřívající motýlek. Kumpu by se nechtěla? Ale obecenstvo počal čekati čosi jiného, častěji žito. Na ohlášené zápasy se těšilo. Na Hanybalu, sílila.

A Hanybal byl tu ve vyrušeném triku, které se naplnilo, řídké až jako pavičina, na mohutných údech, se širokým nosem, vyvinutým kulonem boku a křehký, s obnaženým pažerem, tvrdými a svalnatými, jako dubový peň. Mohutně uklánil se obecenstvu, rozkročil se, obě ruce opřeny v bok. Oběd měl hrozně, černě jako mrak, levý knír mu nějak padal hluběji nežli pravý, nechtěl držet, proklásl! Mistr Holoubek a všichni zemci, znalé, by prohlíželi mohutné tělo — tamena, prsa široká, svaly jako lanžve, klouby v loženou, lýčka jako žuly. "Chlap!" řekl Holoubek k vývoje hlava. "Chlap!" opakovaly řezníci jako žralci. Hanybal jen tak, jako by si hrál, začal přehazovat centová závaží z ruky do ruky — jako pápěrky to létalo.

"A hrozilo že je s tím faleš?" někdo v obecenstvu se ozval, "závaží je díté, známé to!"

Principál s potěšením díval se na Hanybalu. "Opravdu ohlápk!" myslil si. Poznámku zlo-myslnou zaslechl, poznal i hlas — někdo jiný to neřekl, nežli ten mohamedán, mouřeniina prokletý! — ale jen se usmál a prouduřil: "Čtění obecenstvo, páni a dámy! poněvadž mohlo by se říci, že závaží jsou falešná, — vim, že zřelá vají to někdy, falešně Herkulesotom — zdá se — že je nebezpečná, šloplila oči, nějak nevolno jí bylo — jako by všichni se na ni dívali i myslili si: Ta je okřivlá! Stiskla kolena, ramena skrčila a nevěděla, kam ruce dát, celá zarděná byla.

Starý Holoubek žertoval: "No, podíváme se, Barborko, co umíš říct komediantu, podíváme se. — Když jsme zaplatili, podíváme se!" A rukama si tleskal na kolena.

Představený Včelavík dal si přičest vlastní židle, pěkně pohovky — přišel s celou rodinou, kteří věděla, že bude pantáta také účinkovat při dnešním představení a byla na to hrdá. Drobní synkové a dečky hádali se, zdali Hanybal tatínka vyvedne jednou rukou — ale, kdež pak jednou rukou! tatínka! A pyně shlíželi se na mohutnou postavu obecního starosty i samsedě — kdež pak jednou rukou! Včelavík rozložil v křesle sebevědomě usmíval se — kdež pak jednou rukou!

Markusovi volí už stáli připraveni na návsi, bílí, s dlouhými roby, dobře nakrmení, aby měli sílu, a na ocsy jim čeledín přivážal červené pentličky. Váhy a rozporky po zemi s rachotem vlekli za sebou.

Obecenstvo klučelo, povykovalo. Konečně Esmeralda obešla kolem do kola, plechový talířek naplnil se několikrát vřehovité, musela nespávat z něho penězky do kapsičky, který měla po boku. Představení začínalo tak, jako vždycky.

Hanybal, pačao, přišel uvítán smíchem a potleskem. Motal se a klopýtal tak nemotorně, jako panák z bezové duše. Všechno se řehtalo smíchem, starý Holoubek řeknul si na kolema a křičel: "Chlap! — sakulentský chlap! člověk se může zalcknout — hahaha." — "Hahahaha!" jak ozvěna znělo kolem.

A Hanybalovi zalévaly se tičným pláčem oči, zoufalým pláčem. Bál se jezvednout, aby neviděl maminku. Seděla taky tam v první řadě vedle pana Abrahama. Sepjala ruce, modlila se a slzy tekly jí po tvářích, kanuly do klína. "Synáčku ubohý! synáčku ubohý!" šeptala a zajíkala se při každém polčku, který principál namířil na Hanybalovu hlavu. "Pro tohleto utekl jsi z domova? pro tohleto, synáčku?"

Malý pan Perkus rovnal si sklíčko s gestem kritika, který píše do světových žurnálů, s tvář neúprosně přísného soudece, nenaslál se ani jedinkrát, a dlouhými prsty zakrýval otevřená ústa. Za to starý Abraham smál se s celou chytí a tleskal. Díval se zadarmo, Esmeralda nepřibíhla k němu vybírat — proto se mu všechno tak líbilo. A hlavně ta maličká princezna — jak jezдила na krotkém šemíku, který potřeboval mnoho biče, nežli se dostal do kloua, skákala obručená! jak lehoučka chodila a tančila po provaze (tentokrát napjatém na větvích dvou vysokých topolů) v

sal principál. "Nědu!" Ticho. Diváci ohlíželi se, stáli snad přešedí újaky hrdina se nahabe, který by vyvázaní přijal, ale někdo si bál! až tu ticho skorem bylo trapné. Jako by v celá val nebyla stavěného vřevka! A tu principál vyjel se, měl se mu zabýstřely, až úsměšek mohl se mu po tvářích. Vstáhl ruku, prstem ukázal: "Vyzývám vás, mohochu mouřeniina mohamedánský, který se tam skřebí vzadu, vyzývám tebe, páj! a změř svoji sílu se statečným Hanybalem — máš-li kuráž!" Mouřeniina ani domluvit mu nedal, zachechtal se hlasitě, plýval do dlani a povídal: "Taky že mám kuráž?" a už vykročil. Obecenstvo přelí ním ohotně ustupovalo. Za okamžik oba soupeři stáli proti sobě.

Tonda — Hanybal bezděky se ozval, hej rozjaren zápasem a vřevotím, nechtěl ještě únavy. Osklivy mouřeniina se zatřepal přelíběm na prsou usmál se, skřípal zrakem zuby.

"Chyť ho, Hanybale! chyť ho, namouřeniina pohanského!" ozvalo se najednou. To vykřikl mistr Holoubek — neseděl už, všecek zaríen a rozečehý vzskočil, v žilách mu všechno hrálo. "Chyť ho!" křičel, Hanybal ohlédl se po hlavě, usmál se, pokynul lehouce hlavou. Počtil teplo n ocsce, jako by nová síla naplnila mu svaly.

A chytit se. Písek pod nohama zavřel. Mouřeniina hrněl jako medvěd, súpaje se černými drápy soupeři po hrdle. Neznal ani jeho ani druhý pravidel zápasu — jim jednou podmínkou bylo: kdo koho přemůže, o zem jim prašit! Obecenstvo vystupovalo na lavici s očima vytrčetěnými. Mistr Holoubek křičel: "Chyť ho!" Tonda — Hanybal odrazil útok, zachytil oběma rukama prvek znerého uad loktem a v tom okamžiku už přehodil jej přes rameno. Jen se nhlou ohromně tělo, nohy se zatřepaly ve výšce a nebezpečí padl o několik kroků dále na tvrdou zem, až to zadunělo a kosti zachřstily — začpěl bolestí.

Alé obecenstvo propuklo v zřívavý jásot a potlesk se rozléhal, až na kostelní věži splácně zvedli se všichni holubi a zakroužili nade vší. Principál poskobl radostí na jedné noze a nachejly se k černochovi, který s namáháním vstával, zanechal se žilivě: "Tedy to máš! říkával jsem ti vždycky, že a ne nestojíš. Mám lepšího Hanybala, nežli tys, darmožroute!"

Mouřeniina šhlbl se jenom pro svůj turecký fes, zaslápnutý do písku, a kulbaje skřčen hledal, jak by odesel — ale ještě zuby skřípal, zaskřelil se, zablyskali očima a zabučel: "Však já se pomstím! já se pomstím!" Znělo to tak vřehotně, že principál se trochu zarazil — znal mouřeniina! byl všeho, schoopen, černý díbel! Pohodil konečně hlavou — neměl smyslu pro nic jiného, nežli jak nejlépe využítovat Hanybalovu velikého úspěchu.

Někdo si nevšiml, že nahore u kostela za oknažik zmizela plachtová bouha na malovaných tyčích se zlatými púlměsíčky. Zřívavý mouřeniina jí rozbořil, uznávaje, že tu nadobro ztratil půdu a hodil vše na traktat a někam ztratil se tíse a beze stopy. Nadšené obecenstvo věnovalo svoji pozornost jenom vítězi.

A vítěz Hanybal stál rozpačité se usmívaje trochu rozčelven. Nevěděl, co dělat. Díval se šokola znal skorem všechny ty lidi, kteří kolem křičeli a tleskali, zapomněl, že oni ho nepoznávají, poněvadž byl omalován v obličej, a teď všechny barvy, červená hlínka po tvářích, saze na obočí a ve vlasch, potom se mu rozmazaly až přes bradu a po krk. Přátel, který hlavou kýval známým, i Barbore i tatínkovi, který tleskal, div dané si nerozřepil.

Principál zatím vyskočil na židli — znamenání požádal o ticho. "Čtění obecenstvo a vážené publikum!" volal mávaje rukama. "Viděl jste! jediný je Hanybal z celé Evropy jediný! vyzvedl jednou rukou pana starostu Včelavíka, přetáhl Markusovy voly, přemohl mouřeniina, pohana mohamedánského! Sláva mu! třikrát sláva! Hanybal, zabraj, a ty, Esmeraldo, vezmi talíř a vyběř!" Trochu zareptal tu a tam nespojeně nadšeně díval, ale principál slavnostně pokračoval: "Vyzývám každého, kdo chce zkoušet svoji sílu, poprvé! po druhé! a po třetí! Kdožkoliv čtí odvahu, ať vystoupí!"

Ticho. Jenom Esmeraldě na

talířek drobně peníze cinkaly.

"Nepřiblížili se nádo, prohlášené veřejně Hanybala, rozeného v Amsterdamu v zemi holandské, se největšího hrdinu v království českém, pokud se týče vřevy a bojů s těmi ubelí lábeněch!" A tedy kdo chce zkoušet sílu, ať přivstoupí! Vyzývám každého — poprvé! Ticho — "po druhé!" — Někdo se ani nehnul. "A po —"

Tu řekl mistr Holoubek. "Po čtejte!" Docela klidně a rozvážně to řekl. "A ty Barborko, podrž mi kabát —" Světlí kabát, hodil jej Barbore Novákové na klh, odhodil i vestu, těsněji kolem špodku utáhl si řemen a z hluboka oddychyval překročil nízkou překnou bariera a vešel pevným, neukvapeným krokem do kola, po sypného písku, a rozdupaného kopytý koňskými. "Tady jsem!"

Úžas objevil se na všech tvářích, malí i velcí na špičky vystupovali, na lavice skákali. Někteří ozval se vřevotí: "Sláva mistru Holoubkovi!" ale nemalozá ozvěny, úžasem oněměli všichni. Sám principál překvapen zavřoval na židli, zamával rukama, někdo křičel na prážino otevřel ústa a konečně vykřikl: "Hanybalé! zabraj! a ty, Esmeraldo, jdi vybírat zvoza!" Pak seskočil, aby uvítal nového zápasníka. Hanybal už živě začpěl klíkon flašinetu. Někdo si nevšiml, že vítěz Hanybal skrčil se a uemil pohyb, jako by chtěl utéci — jenže nohy mu vypověděly službu. Ruce spustil jako bez vlády, sklopil hlavu. Ze zbledl, nebylo vidět pod líčidlem a nevědělo obecenstvo, jak mu zabušilo srdce.

Principál poklonil se mistru Holoubkovi. "Tedy vy, statečný muži, chcete podstoupiti nerovný zápas s Hanybalem, největším silákem království českého? Rozmyslete si to, neboť Hanybal zvedl jednou rukou slovného pana starostu Včelavíka, přetáhl Markusovy voly a pře —"

"Já vim, Já jsem Holoubek, řezník. A zkusíme to!" přerušil principála náč mistr a podal mu ruku.

"An! u všech —!" začpěl principál skákaje. "Pusťte! vždyť mi rozmačkáte prsty! an! Máte vy medvědí člapu!" a třepal pohmož, plěnou rukou. "Tedy chcete to zkoušet — opravdu? Hanybale, drž se! Hanybale, nedej se!"

Mistr Holoubek se rozkročil. "Zkusíme to!" Už docela připraven klidně očekával útok. Ale Hanybal stál nehybně, ruce spuštěny, hlavu v ramenu a přimhouřoval oči. "Nu, tak! jen do toho!" vřidně jej pobízel mistr, nedočekal se však. "Nechce se ti odládenče? Začnu tedy sám!" A chytit Hanybala za obě ramena a zatřásl jím. Hanybal se rozkřival jako dřevěný panák — rukou nezvedl, ani pokusu obrány neučel, jenom oči docela zavřel. Starý Holoubek jej roztělil jako vřetěno — div Hanybal nepadl. Pak jej nechal. "Fi!" odplívl. "Tohleto je nějaký silák! tohle? chytím jej za rameno a jen se prohne jako pápěrka. Takového nám tu okazují!" Křičel podrážděn, aby celé obecenstvo slyšelo. "Jistě byli s tím černochem mohamedánským smluven!"

Rev nespokojenosti a zklamání ozval se dokola. "Okřidli nás! peníze vybrali za tohle! faleš je to!" ozývalo se na všech stranách, klouci ječeli, pískali a všichni měli sto chutí vrhnout se na komedianty, rozbit jim vozy a vyhnat je ze vsi pro tu jejich faleš! Sám starosta Včelavík povídal své ženě vřel hlavou: "Na mou duš, stará, myslím, že by mne ten chlap jednou rukou podržel nezvedl!" Tak se najejdnou ztratila důvěra v nepře možitelného Hanybala.

Principál žasl, chystal se za hlavu. "Hanybale, co děláš? Hanybale! Tisje knlí a granátů, chyť ho přece!"

Esmeralda nechal všechno, přiskočila jako hád, hezounké hád, přitiskla se k Hanybalovi, pohladila jej po tvářích, zdálo se jí, že potřeboje trochu povzbuzení. "Nedej se zahanbit!" šeptala mu. "Snad se bojíš? vzpamatuj se, dostaneš hubičku! jenom chyť toho starého pantána a snažki ho — vždyť já to vim, že to dovedeš!"

Mistr Holoubek ještě křičel posytabuje spody, které mu padaly, a řemen spínaje — trochu byl už nadutý vítězoslávou: "To je nějaký Hanybal! štrašák ze zell je to! Jak ten se může opovážít na mne, na starého Holoubka! Když tady byl můj Tonda — kluk! — ten mne všera chytíl a div že se mnou neprozazil —"

kluk nezdráná, sly má po mně! — ale já jej xyneš přece jako kráika, vyhodil na dvůr a proklel jsem ho do čtvrtého kolena! Jestli na mne nedorostl, kluk nezdráná!" Od věčejáho — tána mistr Holoubek tohle vypravoval každému, koho potkal, roztrpčen a přece s otevřenou pýchou, že má takového syna. "Můj Tonda má sílu — po tátovi! Ale tenhle panák, tenhle Hanybal támu má křečjoň! pápěrka je to! ti! Padl vjeje se, jak jim o zem mrsknul!"

"Den ho!" křičelo publikum, řezníci v prvé řadě zvodali přestě: "A my tu rozjíjeme všechno! ty přoklaté tričhny; proč je po Čechách vozi! Rozjíjeme to!"

"Hanybale, drž se! Dostaneš hubičku!" šeptala Esmeralda. "Kolik budeš hubiček jenom čhtít —?"

"Jedna! dvě! tři!" povídal mistr Holoubek a chytit soupeře za ramena. "Takhle jim mrsknul!" denže Hanybal se ani nehnul. Jako by mistr Holoubek na židový balvan sáhl, na kus hrnaté tvrdé skály, která pevně trčela v zemi. Už neměl zavřené oči, zuřivě jimi blyskal a začal zuby.

"A já tě —!" mistr Holoubek s větším napětím síly opakoval pokus — marně. Hanybal se nehybně, jako kámen stojí a vzdoruje klidně každému útku. "Já tě —" hrněl mistr a protivníka vši moel čhytá v pasu a zvedá přesevchno, že lehoučko jej přelotí do písku, — ale nestačila na to jeho všechna síla. Hanybal nedal se od země utrhnout, jako přirostlý na místě stojí a stojí. Sám teď zvedal mistra Holoubka — ani mistr nedal se utrhnout, stál pevně na rozkročených nohou: Oba zarděni, zalití potem, oddehuji tváře v tvář, jeda na prsou a počítá opletají prsem kolem druhého, čekajíce na okamžik, kdy soupeř zemře. Stáli tak, dusili se vzájemně, zvedali se. Oba stejně velcí, mohutných hrudí, širokých ramenou.

Díváci se zatajeným dechem sledovali urputný zápas. A teď Hanybal vyzvedl mistra Holoubka, podalího se mu odtrhnout jej od země, nadhodit, zdálo se, že konečně zápas je rozhodnut. — V tom odleply se Hanybalovi falešné voly pod nosem, bezděky učinil pohyb, aby je zachytil —

"Tonda!" vykřikl mistr Holoubek — přidruženě vykřikl, protože svíraly jej Hanybalovy paže. "Tonda — to jsi — ty!"

Hanybal spustil ruce, hlavu sklopil — jako když jej čarodějným slovem odzbrojí a síly zbaví — zbledl a zachvěl se. Mistr Holoubek nejrpe oddychl, sproštěn hrozného objetí. Zhluboka oddychoval otevřenými ústy, až mu v hrdle hvízdoalo a oči vystupovaly z důlků, ale po tvářích se mu pomalíčko do široka rozil veselý úsměv. "Tos ty! tos ty, Tondo!" opakoval a rozechechtal se. Obrácen k obecenstvu, hodně hlasitě zvolal: "Jářku, tohle není žádný Hanybal! tohle je můj Tonda! Tonda Holoubek! má sílu po mně. Hanybala bych dávno položil na zem! Což pak Hanybala! viděl-li byate!" a smál se upřímně tak, až mu slzy padaly z očí a rukama tleskal si na kolena. Potom se obrátil zase k Tondovi, pohražil mu prstem: "Ty, Tondo! ty! Vida, kde jsem tě nalezl! Říkají mi, že jsi se šel utopit, ale já jsem! Hnat, policejt, v noci přiběhl, že už tě tahají z Labe pode mlynem, povídal jsem mu, že nejjsi hlupák, abys nechal se hákem tahat. Já věděl, že se neotopíš, kluku mlynský! a dobře jsi udělal, že jsi se neotopil, nať pak si vodou kazit žaludek. A teď pojď! Zapijeme to. Nu, co se škaredíš, jako by ti bylo do pláče? Pojď!" Mistr Holoubek podal Tondovi pravici — bylo v tom odpuštění, odvolání kletby do třetího a čtvrtého kolena. Tonda vzal mozočnou tvrdou ruku, stiskl ji a políbil. Opravdu čhtělo se mu plakat, tak nějak z veliké radosti plakat.

Land & Cattle Co.
HURON & DAK. BEADLE CO.
 Obchoduje posevky a dobytekem.
 Kupuje a prodává posevky, fatny a dobytek.
 Kdo by si přál koupiti údobou fatnu s přísl. krajcar, mnoho kůlů a South Dakota farmu na prodej, dopište na:
F. E. MATEJKA, Huron, Ho Dak.

kluk nezdráná, sly má po mně! — ale já jej xyneš přece jako kráika, vyhodil na dvůr a proklel jsem ho do čtvrtého kolena! Jestli na mne nedorostl, kluk nezdráná!" Od věčejáho — tána mistr Holoubek tohle vypravoval každému, koho potkal, roztrpčen a přece s otevřenou pýchou, že má takového syna. "Můj Tonda má sílu — po tátovi! Ale tenhle panák, tenhle Hanybal támu má křečjoň! pápěrka je to! ti! Padl vjeje se, jak jim o zem mrsknul!"

"Den ho!" křičelo publikum, řezníci v prvé řadě zvodali přestě: "A my tu rozjíjeme všechno! ty přoklaté tričhny; proč je po Čechách vozi! Rozjíjeme to!"

"Hanybale, drž se! Dostaneš hubičku!" šeptala Esmeralda. "Kolik budeš hubiček jenom čhtít —?"

"Jedna! dvě! tři!" povídal mistr Holoubek a chytit soupeře za ramena. "Takhle jim mrsknul!" denže Hanybal se ani nehnul. Jako by mistr Holoubek na židový balvan sáhl, na kus hrnaté tvrdé skály, která pevně trčela v zemi. Už neměl zavřené oči, zuřivě jimi blyskal a začal zuby.

"A já tě —!" mistr Holoubek s větším napětím síly opakoval pokus — marně. Hanybal se nehybně, jako kámen stojí a vzdoruje klidně každému útku. "Já tě —" hrněl mistr a protivníka vši moel čhytá v pasu a zvedá přesevchno, že lehoučko jej přelotí do písku, — ale nestačila na to jeho všechna síla. Hanybal nedal se od země utrhnout, jako přirostlý na místě stojí a stojí. Sám teď zvedal mistra Holoubka — ani mistr nedal se utrhnout, stál pevně na rozkročených nohou: Oba zarděni, zalití potem, oddehuji tváře v tvář, jeda na prsou a počítá opletají prsem kolem druhého, čekajíce na okamžik, kdy soupeř zemře. Stáli tak, dusili se vzájemně, zvedali se. Oba stejně velcí, mohutných hrudí, širokých ramenou.

Díváci se zatajeným dechem sledovali urputný zápas. A teď Hanybal vyzvedl mistra Holoubka, podalího se mu odtrhnout jej od země, nadhodit, zdálo se, že konečně zápas je rozhodnut. — V tom odleply se Hanybalovi falešné voly pod nosem, bezděky učinil pohyb, aby je zachytil —

"Tonda!" vykřikl mistr Holoubek — přidruženě vykřikl, protože svíraly jej Hanybalovy paže. "Tonda — to jsi — ty!"

Hanybal spustil ruce, hlavu sklopil — jako když jej čarodějným slovem odzbrojí a síly zbaví — zbledl a zachvěl se. Mistr Holoubek nejrpe oddychl, sproštěn hrozného objetí. Zhluboka oddychoval otevřenými ústy, až mu v hrdle hvízdoalo a oči vystupovaly z důlků, ale po tvářích se mu pomalíčko do široka rozil veselý úsměv. "Tos ty! tos ty, Tondo!" opakoval a rozechechtal se. Obrácen k obecenstvu, hodně hlasitě zvolal: "Jářku, tohle není žádný Hanybal! tohle je můj Tonda! Tonda Holoubek! má sílu po mně. Hanybala bych dávno položil na zem! Což pak Hanybala! viděl-li byate!" a smál se upřímně tak, až mu slzy padaly z očí a rukama tleskal si na kolena. Potom se obrátil zase k Tondovi, pohražil mu prstem: "Ty, Tondo! ty! Vida, kde jsem tě nalezl! Říkají mi, že jsi se šel utopit, ale já jsem! Hnat, policejt, v noci přiběhl, že už tě tahají z Labe pode mlynem, povídal jsem mu, že nejjsi hlupák, abys nechal se hákem tahat. Já věděl, že se neotopíš, kluku mlynský! a dobře jsi udělal, že jsi se neotopil, nať pak si vodou kazit žaludek. A teď pojď! Zapijeme to. Nu, co se škaredíš, jako by ti bylo do pláče? Pojď!" Mistr Holoubek podal Tondovi pravici — bylo v tom odpuštění, odvolání kletby do třetího a čtvrtého kolena. Tonda vzal mozočnou tvrdou ruku, stiskl ji a políbil. Opravdu čhtělo se mu plakat, tak nějak z veliké radosti plakat.